

dőknek, bátorságot és lelkesedést önt a küzdőkbe s ez: a bebörtönözötteknek névsora. És ha arról van szó, hogy ennek az ereklénynek a varázserejét még én is növeljem, mint agrárszocialista, miért ne tenném azt szíves örömmel közös ügyünk érdekében.

Büszkén megyek a börtönbe, mert én leszek az első földművelő, akit azért ítéltek el, mert tollal odanyúlt ahol fájt. És ez bizonyítja a legjobban, hogy a földmunkásság már nem olyan tudatlan, mint amilyennek tartják.

Beszédem bevégeztem. Azt hiszem, eléggé bebizonyítottam, hogy szivemben félelem nem áll: most Önök esküdt uraim vissza fognak vonulni, hogy ítéletet hozzanak. Nem kérek részemre semmit: nem mondom, hogy legyenek kiméletesek; nem mondom, hogy legyenek méltányosak: ítéljenek úgy, mint azt az Önök igazságérzete diktálja.“

Három hónapi fogházat kapott.

Kovács Imre

Földanyánk

*Ha majd az égi mezőkre megyek,
A nagy pusztára, hol a tejút vár rám;
A tejút, az örök szittya sereg,
Kései, tépett igricére várván,
Ha majd az égi mezőkre megyek.*

*Megdobban-e a vén rög, a magyar,
A tiszai táj fog-e sírni értem?
Mert megdőfött sok átkozott agyar,
Mert rónától olyan távol éltem,
Megdobban-e a szent rög, a magyar?*

*Hisz pogány gyula módjára szerettem
És sírva csókoltam fehér porát
S bár napnyugati álmokba temettem,
Tőle a testem és majd ő fog át,
Hisz pogány gyula módjára szerettem.*

*És testvérem a búsuló paraszt,
A méla és szilaj, a vére vérem,
A lusta magyar televény paraszt,
Hisz lelkem suttog a nagy jegenyékben,
Hisz testvérem a búsuló paraszt.*

Juhász Gyula

Dózsa feje

*Fehér gyolcsban, setét éjben,
— Ezeröttszáz tizenégyben —
A kakas épp harmadszor szólt,
Dózsa feje Szegeden volt.*

*Pálfi bíró fölemelte,
Hajnal előtt sírba tette,
Lenn a sírban, némán, mélyen,
Alszik a fej vaksötétben.*

*Pálfi bíró Piros lánya
Hófehér lón nemsokára,
Mint viola rózsza mellett,
Herrad ő is Dózsa mellett.*

*Zsarátnok lesz, ami tűz volt,
Siri virág, aki szűz volt,
Koponyák és szívek porán
Új dalba fog új csalógány.*

*Hej, a sírok egyre nőnek
Szőnyegén a temetőnek,
Elhervadok, mint a rózsák
Óskertedben Magyarország.*

*Ó de néha éjten-éjjel,
Mikor csak a kakas éber,
Kigyúlt egy láng, mint az őrszem,
A szegedi temetőben.*

*Nézi más láng lobogását,
Földi tüzek égi mását,
Vár egy napot fölkelőben,
Régi magyar temetőben.*

Juhász Gyula

Tragédia

Mindenki a Sarudy-lány holnapi lakodalmáról beszélt. Ebéd után lehevertek az aratók a keresztek tövébe, vagy a villákból, gereblyékből rögtönzött apró sátorok alá, ahol egy-egy szoknya adott egy kis árnyékot a fekvők arcára. Elég az, csak hogy nap-szúrást ne kapjon az ember.

A nagy sárga mezőn vidáman izegtek-mozogtak ezek a hangyaszorgalmú emberek s az embertelen nagy munka közben, amely úgy tetszik mintha végtelen és határtalan volna, örömet találtak abban, hogy a karjukat mozgatták, szájukat jártatták és a legények meg lányok olyan kacagva csipkedték meg egymást szóval és kézzel, mintha ez volna az élet fő tenni valója.

Kis János megette az almásételt, amit szeplős, málészájú fia, aki ijesztően hasonlított hozzá, kihozott utána. Azután körülnézett, de lusta volt keresztig menni s ott helyben dült el a tarlón. A kalapját az arcára tette s nyomban elaludt. Még annyit hallott, hogy Sarudy Pál bornyút is vágatott a lakodalomra.